

*“Ei, ei Camagüey, ouro e prata
nas pinzas do boi”*

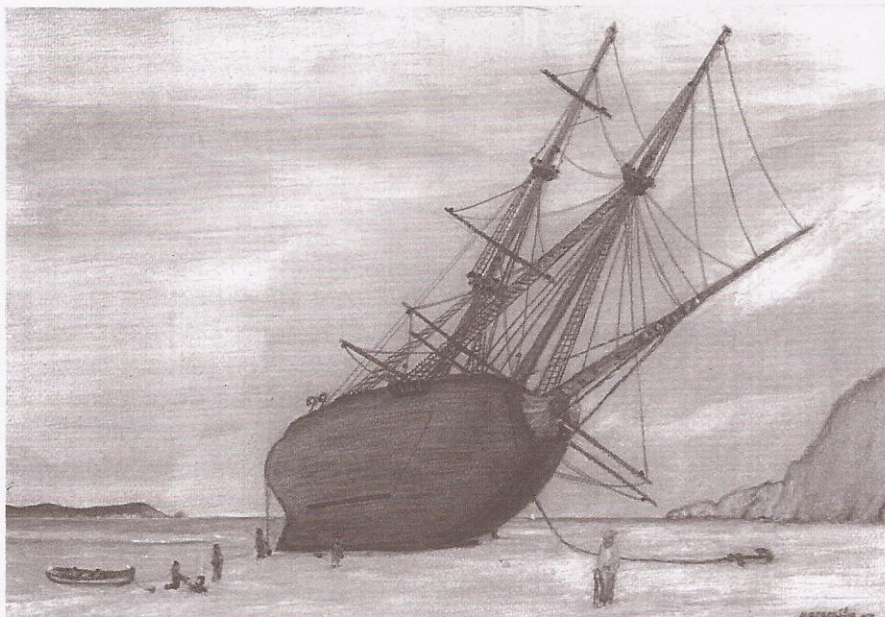
*“Loros e tucáns,
fragatas, albatros e corvos
mariños,
baleas e delfín.,
Mil candorcas e mil lingotes de
lei”*

*Para ela!!
Viva a Illa de Ons bucaneira!!*

Repetía o verde papagaio Robinsón, claro que por un puñado de ricos pistachos nas terrazas do bulicioso porto, ou por un dedal rebaixado con auga, ron tostado de ración, o verde papagaio cangrexero cantaba unha antiga canción bucaneira, do seu tío brasileiro do fondeadoiro de Botofogo, na Baía de Todos os Santos.

*“Dúas cabezas de allos, tres cebolas e
un polbo colorado...
Pétalos das brancas flores, rosas dos
ventos
Alecríns, bolboretas de sotavento
Sete mares, alegres baladas, estelas
chameantes
Amores dos navegantes nas noites
escintilantes...”*

Cunha boliña de sebo no peteiro

encargábase de engraxar as poleas dos mastros, ata a perilla do pau de mesana, a primeiras horas daquela doce mañá, nas azuis augas da animada Baía Camagüeiana, dicía o verde loro dende a alta verga da cangrexera de mesana.

Baixo a Pedra do Louro, hai un bonito tesouro!!

Salvade as perlas negras e as esmeraldas do Portugués!!

Espertar pulgas de mar!!

—Cando contempla a rocha da praia, repite o do bonito tesouro.

—Será outra vella historia dos seus tíos brasileiros. —Dicíalle á bucaneira despois dun baño rápido, mergullándose coas redondas pedras da poutada, para desenrocar un rizón da época do **Santo Cristo del Buen Viaje**.

—E se ten razón? A pedra do Louro..., un tesouro da antiga Irmandade Bucaneira do ano 1.700... da Flota de la Prata.

—Robinsón soña con ocultos tesouros de vella prata e moito ouro, con perlas de fino oriente..., cacatúas..., a papagaia Negra con xoias engarzadas..., campaiñas e contos de fadas..., mil velas ou mil e unha dornas varadas.

—Sabes que é un papagaíño cangrexero da Baía do Corcovado, do Río de Xaneiro, un truán. E ben que se entende co Tucán aos dados.

—De verdade que é un papagaio brasileiro e coñece historias do mundo enteiro. Asubía melodías e cancións?

—Sabe de vellos mapas e canta baixo a luz dos luceiros.

—Estame a trabar un pequeno cangrexo, ih, ih, oh, oh aaaiiii.

—Hoxe mesmo imos na falúa a Fedorentos, á Cova da Area.

—Imos cos rapaces, con tres sachos.

—Teño un intuitivo presentimento!

Pola maxia do catalexo!!

E embarcámonos co pícaro de Robinsón rumbo ao canal do Sur..., preto do Buraco do Inferno. A sotavento, con brisa do norte, desembarcamos na area da praia de Fedorentos, arriamos as velas e varamos a falúa coa poutada.

Uns tragos da auga con canas, gotas nas rochas, verdes fieitos, e entramos na fresca furna da baixamar, morcegos na bóveda e resoante eco.

— Queredes que vos dea un consello? Non me miredes con cara de coello! —Dixo o papagaio.

— Imos cavar na húmida area ou grava do fondo!

— Igual damos cun cofre do pirata da **Burla Negra**. —Dixenlles riseiro.

El muerto está en el cofre!!

Ron, ron, ron!!

—A ver si é verdade Robinsón, a botella de ron! —Exclamou ela.

Ao cabo de tres horas de cavar e remover nas douradas areas, o sacho dun rapaz daba cunha negra madeira. Robustiano quedou pálido ao ver o ataúde relado polos vermes da area, e o verde papagaio non miraba co seu pico baixo a ala.

Asombrados acercamos o farol e quitámoslle a tapa a aquel sinistro sarcófago. Alí estaban os restos, os verdes ósos e a cadaveira. Entre o que quedaba había unha botella selada, un corroído sable pirata, verde xade nun colar, prata, perlas negras e brancas con engarces de esmeraldas.

Cun bicheiro e unha aixada lavamos o botín e cubrimos o esqueleto na súa tumba mariña... alí quedou a súa espada. Tamén embarcamos a bela coiraza dunha vella tartaruga verde das areas da furna mariña, a botella lacrada e o reluciente colar con finas perlas engarzadas... Izamos velas e levantamos áncoras na falúa baixo a luz da lúa.

A bordo xa do bergantín, reunidos no salón, quitámoslle o negro tapón alcatranado ou embreado e, coa axuda dunha cana pequena, sacamos a mensaxe do pirata de aquela botella de Ron de Xamaica.

—O mapa dun tesouro. Testamento do terrible pirata Benito Bonito O *Portugués* do ano 1823 na Pedra do Louro, ao Sur da Baía

de Camaway... con ollo de boi... a punta do Manancial do Cangrexo.

O amarelento pergamiño enroscado cunha cinta de seda negra, observado con lupa, á luz das lámpadas, dicía en letras con tremente redondillas, escrito en tinta china cunha pluma de gaivota macho ou de galiña.

“Os dous cofres son para ela.

Estou morrendo da febre marela.

Cavade a fosa cara ao sur, na furna da area.

Na porta do inferno queda a bandeira.

Prendede unha vela pola miña caveira

Deixo parte do meu tesouro.

Prata, esmeraldas, perlas negras e moito ouro.

Baixo a pedra do Louro no sendeiro con bo ollo.

Dous cofres hai na illa.

Os dous son para ela.

Ánimas do purgatorio.

Levádeme xunto a Ela.”

*Benito Bonito O Portugués
Agosto do 1823*

Viva a Illa de Ons bucaneira!!

Exclamamos a coro ao verde papagaio. Démoslle dobre ración de pistachos, figos secos e froitas silvestres, moras, ameixas, piñóns e arandos baiados amargos e morados. Uns en taparrabos e outros sen saio... atrás quedaba o corenta de maio.

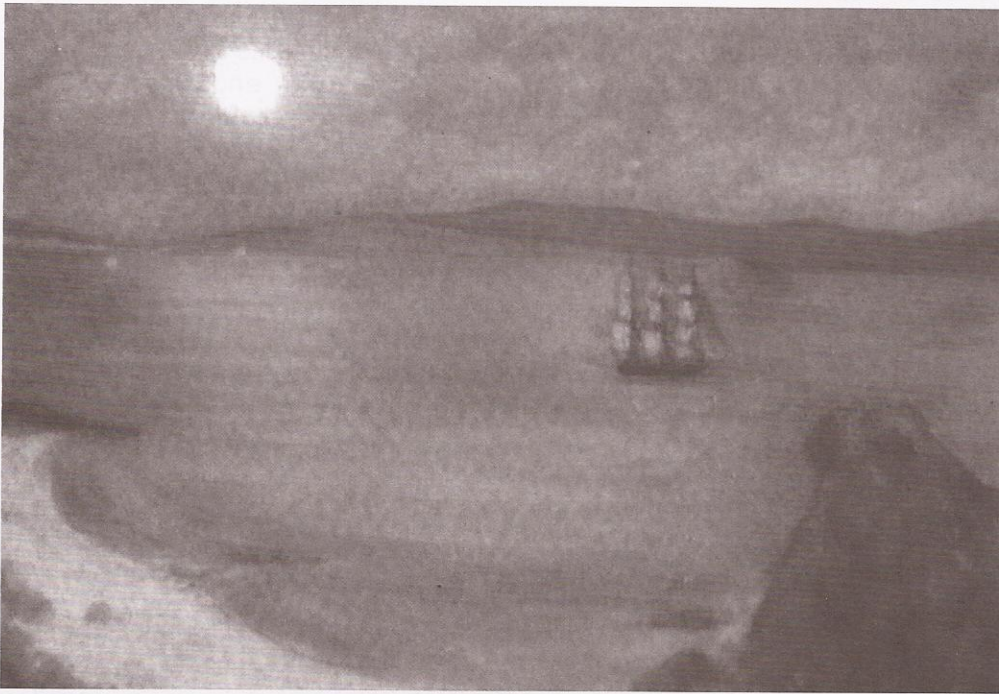
Xuramos pola imandade non desvelar o segredo, e celebrámolo cunha festa a bordo do bergantín esmaltado.

Viño verde e pastelinhos con coco raiado, sargos e muxes asados, nécoras e centolas con encarnadas ovas, percebes... e un lambón pouco asado con allos, prixel, pementa negra cunhas ramiñas de alfabaca. Un delicioso festín na toldiña do bergantín... ao rico limón. Café con nata e whisky vitoriano.

E acabaron co licor de cereixas á sombra do carnaval camagüeiano.

Pasaban os doces días, amarraban dornas a dous cables da Punta do Fortín, soaban as buguinas do Cucorno e Canexol. Puxémonos as botas e démoslle ao legón, pero decidimos deixalo para outra ocasión, cando picara menos o sol.

Con gran amizade entre os indianos camagüeianos subministrándonos peixe fresco, mariscos e polbos secos, cabaza e

marmelo. Saboreando os deliciosos pasteis e confeituras; con intercambio de víveres en xeral, amuletos e colares de cunchas.

Chegou o 23 de xuño coa noite de san Xoán, unha gran fogueira na area, guitarras e marimbas, un violín vibraba ao son do bombo, as gaitas e o acordeón.

Corría o ron queimado e augardente de caña, cantaban as cigarras.

Queimadas e saborosas empanadas de xoubas, zamburiñas ou con froitas variadas.

Alegre noite ao calor das brasas, baixo o inmenso ceo estrelado.

Xa ao romper a alba, ante os fieis amigos e amigas tombados nas finas areas da baía Bucaneira, conteilles a historia do terrible pirata:

“O pirata Benito Bonito O *Portugués* con toda unha escuadra armada ate os dentes, abordou os portos españois do Pacífico,

dende O Callao ata Acapulco. A sangue e fogo tomou o ouro fundido dos Incas, embarcando no **Virxe María de Lima** de ouro macizo, aproveitando o avance do exercito de Bolívar.

Asaltou moitas catedrais da costa da vella Prata, esmeraldas, rubís e moitas perlas negras e brancas. Unha montaña de luz colmada de brillantes.

Escondeu parte do fabuloso botín na Illa dos Cocos, a frondosa illa do tesouro, a 600 km. Ao norte das Galápagos, das Illas Charles e a de James, ou a Española e Isabela. Morrendo O *Portugués* na illa pola febre amarela, deixando os cofres do tesouro para Ela, nun agosto do ano da graza do 1823”.

Entón resoaron unhas tremendas gargalladas... que parecían de ultratumba. E colorín colorado cantaba o verde papagaio sondando o escandallo.

“Dúas cabezas de allos, tres cebolas e un polbo ben mallado.

*Dúas cabezas de allos, tres cebolas e un carallo.
Nas tabernas da illa os sábados poñen callos.
Hai viño e bo xantar, xa cantan as galiñas cos galos.”*

**A bordo do bergantín esmaltado
maio do 2010
Maracaibo**